

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

Folklore related to Child-birth in the anthologies

S.Kanmani Ganesan

Retired Principal & HOD in Tamil, Sri Kaliswari College, Sivakasi in Tamilnadu, India

Kanmanitamilskc@gmail.com

Published: 30 November 2021

To cite this article (APA): Ganesan, S. K. (2021). தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள். *Journal of Valartamil*, 2(2), 70-85. <https://doi.org/10.37134/jvt.vol2.2.6.2021>

To link to this article: <https://doi.org/10.37134/jvt.vol2.2.6.2021>

ஆய்வுச்சாரம்: நாட்டார் வழக்காறுகள் அவ்வக்காலப் படைப்பிலக்கியத்தில் இயல்பாக இடம்பெறக் கூடியவை. பண்டைத்தமிழகத்து மகப்பேற்று வழக்காறுகளைத் தொகையிலக்கியத்தில் இருந்து எடுத்துரைப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். இதனால் பண்டைத் தமிழரின் அறிவு, கொள்கை, நம்பிக்கை, செயல்பாடு ஆகியவற்றோடு சமூக வரலாற்றைத் தெளிவாக வரையலாம். தொகைநூல்கள் முதலிலைத் தரவுகளாகவும்; இன்றைய தமிழ்ச்சமூக மகப்பேறுசார் வழக்காறுகளும் அறிவியல் விளக்கங்களும் துணைமைத் தரவுகளாகவும் அமைகின்றன. இக்கட்டுரை பகுப்பாய்வு முறையைப் பின்பற்றிப் பண்டைய நாட்டார் வழக்காறுகளைத் தொகுக்கிறது. பிள்ளைவரம் கேட்டல், தலைச்சூலியர் வழிபாடு, கருவுற்றதை உறுதிசெய்தல், கருவைச் சிதைப்பது பற்றிய கொள்கை, நோய்த்தொற்றைத் தவிர்த்தல், ஈன்றவள் படுக்கை, தாய்சேய் நலம், சொல் வழக்குகள், கணவன் பங்கு; தாய், ஆண் மகவு, ஆண்பிள்ளை பெற்றவள் ஆகியோரின் சமூக மதிப்பு, குழந்தை அணிகலன்களும் விளையாட்டுகளும் ஆகியன தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

கருச்சொற்கள்: மகப்பேற்று வழக்காறுகள், கருவுறல் உறுதிப்பாடு, மகப்பேற்றுக் கலைச்சொற்கள், தாயின் பெருமை, ஆண்மகவின் பெருமை, ஆண்மகவைப்பெற்றவள் பெருமை

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

Abstract: It's quite a natural phenomenon that the lore takes its own place in the contemporary creative literature which belongs to that particular culture. The aim of this research paper is to extract the lore related to child-birth present in the anthologies. This will help determine the knowledge, practices, beliefs and the customs that prevailed in the early Tamil society and thereby the social history of Tamilnadu is made crystal clear. The anthologies serve as the primary source; the present lore in Tamilnadu and the scientific explanations serve as the secondary source and an analytical methodology is followed. Worshipping God for pregnancy and successful first delivery, ways of confirming conception, avoiding infection, taking care of the mother and the baby, specific terminologies related to child-birth, responsibility of the husband, abortion policy, children's games and ornaments; social status of a mother, male child and the mother of the male child are collected and analysed.

Keywords: confirming conception, Folklore related to delivery, male children's social status, mother's social status, social status of mothers of male babies, Terminologies related to conception.

அறிமுகம்

நாட்டார் வழக்காறுகள் அவ்வப் பண்பாடு சார்ந்த மக்களின் படைப்பிலக்கியத்தில் இயல்பாக இடம்பெறும். தொகை இலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பாக உள்ள பண்டைத் தமிழக நாட்டார் வழக்காறுகளைத் தொகுப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். இது பண்டைத்தமிழர் அறிவு, கொள்கைகள், நடைமுறைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை அறிய உதவுவதால் அக்காலச் சமூகவரலாறு விளக்கம் பெறுகிறது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

பொ.வே.சோமசுந்தரனாரின் பத்துப்பாட்டுத் தொகுதிகள் I&II (2007 &2008), பரிபாடல் (2007), ஐங்குறுநூறு (2009), குறுந்தொகை (2007); நச்சினார்க்கினியரின் கலித்தொகை (2007), ஒளவை சு.துரை சாமிப்பிள்ளையின் (புறநானூறு பகுதி I, 2007), ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரும் ரா.வேங்கடாசலம் பிள்ளையும் சேர்ந்து வரைந்த அகநானூறு களிற்றியானை நிரை (2009), அகநானூறு மணிமிடை பவளம் (2007), அகநானூறு நித்திலக்கோவை (2008); நாராயண சாமி ஐயரின் நற்றிணை (2007) ஆகிய உரைகள் மகப்பேறு தொடர்பான தொகையிலக்கியத் தரவுகளைப் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

நற்றிணை 57ஆம் பாடலுக்குரிய நாராயணசாமி ஐயரின் உரை; தலைவியை இனித் தலைவன் காண இயலாது ஆகையால்; விரைந்து வரைவாயாக என மட்டுமே அமைந்து; அவள் கருவுற்றிருப்பதைக் கூறாது விடுக்கிறது. முனைவர் தேலூர்து எழுதிய 'நாட்டார் வழக்காற்றியல்- சில அடிப்படைகள்' (2000) என்ற நூல் நாட்டார் வழக்காறுகளாகும் பல கூறுகளின் நுட்பங்களை விளக்குகிறது. அமெரிக்க நாட்டார் வழக்காறுகள் பற்றிப் பேசும் சைமன் ஜே.ப்ரானர் எழுதிய 'Following Tradition' (1998) என்ற நூல் நாட்டார் வழக்காறுகளில் மரபுகள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் பெறும் இடத்தைக் கூறுகிறது.

ஆய்வு நெறிமுறை

இக்கட்டுரை பகுப்பாய்வு முறையைப் பின்பற்றி உள்ளது. தொகையிலக்கியத்து நாட்டார் வழக்காறுகளை முதலிலைத் தரவுகளாகவும்; களஆய்வு மூலம் தொகுத்த இன்றைய தமிழக வழக்காறுகள், அறிவியல் விளக்கங்கள் ஆகியவற்றை இரண்டாம்நிலைத் தரவுகளாகவும் கொண்டது.

பகுப்பாய்வு முறை

வழிபாடுகளும் சடங்குகளும்

பிள்ளைவரம் கேட்டல்

மரபுவழிப்பட்ட நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் நாட்டார் வழக்காறுகளுள் அடங்கும். தம் வயிற்றில் கரு உருவாக மகளிர் திருப்பரங்குன்றத்து முருகனிடம் நேர்த்திக் கடனுடன் வேண்டிக் கொண்டனர்.

“கரு வயிறு உறுக எனக் கடம்படுவோரும்” (பரிபாடல், 2007. ப.167, பா8) என்பது பெண்டிர் தாம் கருவுற முருகனை வேண்டும் வழக்காற்றின் பழமையைக் காட்டும். பொ.வே.சோம சுந்தரனார் உரையும் இதே பொருளது.

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

'சட்டியில் இருந்தால் ஆப்பையில் வரும்' என்ற சொலவடை 'சஷ்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்' என்ற பழமொழியின் மருஉ என்பது ஐயமின்றி விளங்குகிறது. முருகனுக்கு உரிய சஷ்டித்தியில் விரதம் இருந்து வரம்கேட்பது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது.

தலைச்சூலியர் வேண்டல்

முதல் மகப்பேறு கவனத்துடன் கையாள வேண்டியது எனும் விழிப்புணர்வு இன்று போலவே அன்றும் இருந்தது. சிக்கலில்லாத தலைப்பிரசவத்திற்கு மகளிர் தெய்வத்தை வழிபட்டுத் தேவராட்டியிடம் பரவுக்கடன் செலுத்தியதைப் பொ.வே.சோமசுந்தரனார் தன் உரையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். நிறைசூலியர் படையலுக்குப் பலிப்பொருளுடன் மயிலைப் போல நடந்து சாலினியிடம் கொடுத்து வழிபட்ட வழக்காறு மதுரை நகர வருணனையில் உள்ளது (பத்துப்பாட்டு தொகுதி II, 2008. ப.36, மதுரைக்காஞ்சி அ.606-609). முதல் மகப்பேறுக்கு அன்றைய சமுதாயம் அளித்த தனிச்சிறப்பு இங்கு தெரிகிறது. 'பெத்துப் பெழச்சிட்டா' எனும் இன்றைய வழக்கு தொன்று தொட்டு நிலவும் அக்கொள்கை தொடர்பானது.

நடைமுறைகள்

கருவுற்றதை உறுதி செய்தல்

பெண் சூலுற்றமையை மார்பகம் பருத்துத் திண்மை உறல், மார்பகத்தில் சுரப்பு இருத்தல், வயிற்றுப் பகுதியில் ஏற்படும் தளர்வு ஆகியவற்றால் பண்டு அறிந்தனர். தலைவி கருவுற்றதை தோழி குறிப்பாக; 'முலைகள் வீங்கிச் செப்பு போலத் திண்மை உற்றன' எனக் கூறித் தலைவனுக்குப் புரிய வைக்கிறாள் (குறுந்தொகை, 2007. ப.287, பா.159). இப்பொருள் பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரையில் 'செப்புடன் மாறுபட்டன' என்று அமைந்துள்ளது.

நற்.57 கருவுற்ற ஆமானின் மடியை ஞெழுக்கிச் சுரப்பு இருக்கிறதா எனக் குரங்கு சோதிப்பதாக அமைகிறது. குட்டியின் கையில் சில துளிகளைப் பிழிந்து காட்டும் பொல்லாத குரங்கு போல் 'ஊர்மக்கள் பொல்லாதவர்; அவளை உடனழைத்துச் செல்; அவள் கருவுற்றிருப்பதை மறைக்க முடியாது' எனக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறாள் தோழி.

யாழின் போர்வைக்குப் பிறறறியா இளங்கரு உடைய; சிவந்த நிறத்தவளின் அடர்த்தியற்ற மயிரொழுங்கு ஓடும் வயிறு உவமை ஆவதைப் பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரையில் கூறுகிறார். இரண்டு தலைப்பையும் இணைத்துத் தைத்து மூடுதற்கு அமைந்த யாழின் உறை இறுக்கமின்றித் தளர்ந்த நிலையில் இருந்தமை 'பொல்லல் பொத்திய பொதி' என்பதால் தெளிவாகிறது (பத்துப்பாட்டு தொகுதி I, 2007. பொருநராற்றுப் படை ப.16, அ.6-8). இளங்கரு உடையவளின் வயிறு இறுக்கம் இன்றித் தளர்நிலையில் இருக்கும் என்பது குறிப்பு. அறிவியல் இந்நிலைக்கு விளக்கம் தருகிறது. இரண்டு பட்டைகளாக இருக்கும் மலக்குடல் தசைகள் சேரும் அடிவயிற்றில் கொப்பூழுக்குக் கீழ் நேராக மயிர் ஒழுங்கு தென்படும். கருவுற்ற தொடக்க நிலையில் பெண்ணின் கருப்பை விரிய ஏதுவாக; தசைகள் பிரிந்து விலக; அடிவயிறு தளர்வுறும் மாறுபாட்டைப் பண்டைத்தமிழர் அறிந்து இருந்தனர் (*Diastasis recti is the partial or complete separation of the rectus abdominis,... which meet at the midline of your stomach. [Diastasis Recti: Symptoms, Treatment, Prevention, and More](#)*)

நோய்த்தொற்றைத் தவிர்த்தல்

நாட்டார் மருத்துவமும் ஒரு வழக்காறே ஆகும். (லூர்து, தே., நாட்டார் வழக்காற்றியல்- சில அடிப்படைகள், 2000. ப.31). மகப்பேறு நிகழும் இல்லத்தில் ஐயவி அரைத்து நிலைகதவு எல்லாம் பூசிக் கிருமித்தாக்கத்தைத் தவிர்த்தனர் (நற்.370). இவ்வழக்கம் இன்று தமிழகத்தில் இல்லை.

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

ஈன்றவளின் படுக்கை

ஈன்றவளின் படுக்கை அவளது உடல்நலத்திற்கு ஊறு ஏற்படுத்தாத வண்ணம் அமைய மிகவும் முனைந்தனர். இன்றும் மகப்பெற்றவளைத் தரையில் படுக்க அனுமதியார்; அது நோயை ஏற்படுத்தும்; வலிப்பு வரும் என்று கருதுவர். ஈன்ற எயிற்றி மான்தோலில் மகவுடன் படுத்து இருந்ததை;

“மான்தோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி” (பெரும் பாணாற்றுப்படை அ.89) என விதந்துரைத்து உள்ளனர்.

மகப்பெற்ற பெண்ணின் கிடக்கையை நற்.370 வளமிகு வயலுக்கு உவமை ஆக்குவது; நன்செய் வேளாண்மை போல் தனிக் கவனம் பெற்ற நடைமுறையைப் புலப்படுத்துகிறது (கலித்தொகை, 2007. ப.79, பா.29). நச்சினார்க்கினியர் அப்படுக்கை பெருமை பொருந்தியது எனக் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

ஈன்றவளைப் பேணல்

நாட்டார் வழக்காறுகளுள் 'சிறப்புமிகு நாட்கள் குறித்த வழக்கங்களும் அடங்கும்' என்பர் (லூர்து, தே., மு.நூ., 2000. ப.31). ஈன்றவளுக்குக் கருவுயிர்த்த நான்கு அல்லது ஏழாம் நாள் வெந்நீராடும் முதல் தலைமுழுக்கு பக்குவமாக நடப்பதை இன்றும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காண இயல்கிறது. இது தாயின் உடல்வலி நீங்கவும், பால்சுரப்பைத் தூண்டவும், புனிறுவாடை குறையவும் வழிவகுக்கும்.

தலையில் எண்ணெய் தேய்த்து நீராடியபின்; சுகமான தூக்கம் கண்களைத் தழுவும் 'பசுநெய் போல மென்மையான உடலை உடைய தாய்' நற்.40இல் காட்சிப்படுகிறாள். பண்டு இக்குளியலுக்கு ஐயவி அரைத்துப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இன்று அப்பயன்பாடு இல்லை; புனிறு நாற்றம் நீங்க; மஞ்சளும் பிற மணப்பொருட்களும் தாயின் உடல் முழுதும் பூசிக்குளிக்கச் செய்வது வழக்கம்.

'பச்ச ஓடம்புக்காரி' என்ற இன்றைய வழக்காறு மகப்பேறுக்குப் பின் தாயின் உடல்நிலை நெய் போல நொய்மையாக இருப்பதையே உணர்த்துகிறது.

மகவைப் பேணல்

'நாட்டார் வழக்காறு ஒரு சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த அறிவு' என்பர் (லூர்து, தே., மு.நா., 2000. ப.36). புனிறு நீங்கிய பின்னும் தொடர்ந்து குழந்தை நடந்து விளையாடும் பருவம் வரை தாய்ப்பால் ஊட்ட வற்புறுத்திய அனுபவஅறிவு பண்டைத் தமிழருடையது.

வாழை குலைதள்ள; அக்குலையின் கொழுமடல் புவைக் காந்தள் பொருந்திய காட்சி ஈன்றவள் தன் கைகளால் மகவுக்கு முலைவாயுறுப்பது போலத் தோன்றிய உவமை நற்.355இல் உள்ளது. இன்று குழந்தை பிறந்தவுடன் தாய்ப்பால் கொடுக்க மருத்துவர் ஆலோசனை கூறுகின்றனர். இரு தலைமுறைக்கு முன்பு வரை; அப்படிக்கொடுக்கக் கூடாது எனும் கொள்கை தான் நடைமுறையில் இருந்தது. பிறந்த குழந்தைக்குச் 'சேனை' என்று பெயர் பெறும் சர்க்கரைநீரில் ஒரு அரிசியளவு மெலிதாக வெட்டிய பூண்டுத் துண்டு ஊறிக் கொண்டிருக்க; அதை வடிகட்டிச் சங்கினால் அவ்வப்போது கொடுப்பர். குழந்தை வயிற்றுள் இருக்கும் காட்டுப்பீ 'பசேர்' என வெளியேறும். முழுதும் வெளியேற பத்து மணிநேரம் வரை ஆகும். அதன் பிறகுதான் தாய்ப்பால் கொடுப்பர். இத்தொடக்க நிலையில் மகவு தாய்ப்பால் அருந்தத் தாய் துணைசெய்வதை முற்சட்டிய பாடல் பேசுகிறது.

செவிலி கையிலிருந்த புதல்வனை நோக்கி; அவன் மேல் பாசம் பொங்கத்; தலைவியை நேருக்கு நேராக அணைக்காமல்; முதுகுப்புறத்தில் நின்று தழுவிய தலைவனை ந.மு.வேங்கட சாமி நாட்டாரும் ரா.வேங்கடாசலம் பிள்ளையும் இணைந்து எழுதிய உரை காட்டுகிறது (அகநானூறு களிற்றியானை நிரை, 2009. ப.78, பா.26). தன் மார்பில் பாலமுதம் படுவதைத் தவிர்த்த தலைவனின் செயல்; தாய் மகவுக்குத் தொடர்ந்து பாலூட்டியதை உணர்த்தும்.

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

ஈன்றணிமை நீங்கிய மகவுக்குத் தொடர்ந்து பாலூட்டினால் மிகுந்த அமுதம் சுரக்கும் என்ற நடைமுறை உண்மை;

“புனிறுதீர் குழவிக்கு இலிற்றுமுலை போலச்சுரந்த
காவிரி” (புறம்.68)

என்ற உவமையில் விளக்கம் பெறுகிறது.

'இறைக்கிற கிணறு தான் ஊறும்' என்ற முதுமொழி பாலூட்டும் தாயரிடம் முதியோர் இன்றும் சொல்வது ஆகும்.

ஊடல் தணியாது; வீட்டினுள் தலைவனை விடமறுக்கும் தலைவியிடம் பின்விளைவு பற்றிப் பேசும் தோழி; 'எப்படிப் புதல்வனுக்குப் பாலூட்டுவாய்?' என அகம்.316இல் வினவுகிறாள். 'கணவனைப் பிரிந்த வாழ்வில் வளமாக உண்ணப் போவதும் இல்லை; தனிமை மனநலம் தரப்போவதும் இல்லையாதலால்; புதல்வனுக்குப் பாலூட்டத் தலைவனின் தவறை மன்னித்து இல்லறம் பேண வேண்டும்' என்பது கருத்து. வினைவயிற் பிரிவைத் தடுக்கவும் 'புதல்வன் பாலுக்கு அழுவான்' என்ற காரணம் ஐங்.424இல் காட்டப்படுகிறது.

கலி.82இல் பால்குடி மறவாத மகனைச் சேடியோடு வெளியே புத்தேளிர் கோட்டம் அனுப்பினாள் தாய். சென்ற இடத்தில் பரத்தையர் மகவைக் கொஞ்ச; வீடுதிரும்ப நேரமாகிவிட; தலைவிக் கோ காலத்தில் தோன்றிய கொண்மூப் போல் பால்கட்டி வீங்கித் துன்பமூட்ட; 'தவநெடிது ஆயினை; புக்கவழி எல்லாம் கூறு' என நிற்கவைத்து விசாரிப்பதைக் காண்கிறோம். பால்குடி மறந்து மகன் பொய்த்தேரோட்டி விளையாடுவதை கலி.81இல் தாய் ரசிக்கிறாள்.

சொல் வழக்குகள்

வயவு, புனிறு, கடுஞ்சூல், பொய்த்தல்

ஆலன் டன்டிஸ் கொள்கைப்படி நாட்டார் வழக்காறுகளின் பட்டியலில் சொற்பிறப்பியலும் அடங்கும் (லூர்து, தே., மு.நூ., 2000. ப.31) கர்ப்பகாலச் சோர்வைப் பண்டு 'வயவு' என்றனர். ஈன்றணிமைக் காலம் 'புனிறு' என்றும்; தலைச்சூல் 'கடுஞ்சூல்' எனவும் பெயர் பெற்றன. குழந்தைகளின் விளையாட்டு 'பொய்த்தல்' ஆனது. வயவு சில பெண்கட்கு நிறைசூலி ஆகும் வரை தொடரும்.

வயிற்றில் குழந்தையோடு அலைய இயலாது; வயவில் புளிச்சுவை நாடிப் பெண்டிர் ஒதுங்கியது போல நீர் திரண்டு முற்றிய மேகம் குன்றின் புறத்தே ஒதுங்கியது என்கிறது குறு.²⁸⁷ வயவில் பெண்கள் இளமைநலம் சோர்தல், புனிறுதீர்ந்து உடல்நலம் பெறல் இரண்டும் கலி.²⁹இல் முரண்பட்டு விரிகிறது. இன்று காலைநோய் (*morning sickness*) எனப்படுவது; பேச்சு வழக்கில் 'கெறக்கம், மசக்கை' எனப்படும்.

மகப்பேறுக்குப் பின் அன்றாடம் குழந்தை பேணுவதால் தாயின் உடையும் தோளும்; நெய்யும் குய்யும் ஆடி; மையோடு மாசுபட்டிருக்கும். பாலூட்டப் புனிறு நாறும். எண்ணெய் தேய்த்தல், நீராட்டல், மணப்புக்கைத் தூபம் காட்டி ஈரம்போக்கல், மையிட்டு அழகுபடுத்தல், திருஷ்டிப்பொட்டு வைத்தல், பாலூட்டல் என நற்.³⁸⁰ காட்டும் வரிசையான செயல்பாடுகள் இன்றுவரை நடைமுறையில் உள்ளவை.

'நின் கடுஞ்சூல் மகளே' என முதலில் பிறந்த மகளைச் சுட்டுகிறது ஐங்.³⁸⁶ பொருட்பிரிவு உணர்த்தும் தலைவனைக் 'காதல் மனைவியின் கடுஞ்சூல் சிறுவனது முறுவலை விட நீ தேடிச்செல்லும் பொருள் இனிமை தருமா?' என்ற கேள்வியில் கடுஞ்சூலைத் தலைச்சூல் என்றே பொ.வே.சோமசுந்தரனார் பொருள் உரைக்கிறார் (ஐங்குறுநூறு, 2009. ப.482, பா.309).

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

தெருவில் விளையாடிய சிறுவர் சிறுதேர் உருட்டுவது; பொய்த்தல் என நற்.161இல் உள்ளது. 'விளையாடும் பருவத்துப் புதல்வனோடு உன்னைப் பிரிய மாட்டேன்' என பொம்மைத் தேரைப் பொய்த்தேர் என்று கூறி நம்பிக்கை கொடுக்கும் தலைவன் நற்.166இல் 'புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்' என்கிறான். பால்குடிப் பருவம் தாண்டிய மகவுக்கு நிலவைக் காட்டி 'நீ இங்கு வந்தால் பால் தருவேன்' என்று பேசி அகம்.54இல் தாய் உண்ண வைப்பதும் பொய்த்தலுள் அடங்குகிறது.

கொள்கைகள்

கருவைச் சிதைப்பது கொடுமை

கருவைச் சிதைப்பது பெருங்குற்றம் என்ற கொள்கை நிலவியது.

செய்நன்றி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லை என விளக்க;

“ஆன்முலை அறுத்த அறனிலோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத்தோர்க்கும்
குரவர்த்தப்பிய கொடுமையோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாய்”

என ஒத்த கொடுமைகளின் பட்டியலில் கருவைச் சிதைத்தல் இடம்பெறுவதை ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளையின் உரை காட்டுகிறது (புறநானூறு பகுதி I, கழகவெளியீடு, 2007. ப.95, பா.34).

மகப்பேறில் கணவன் பங்கு

ஈன்ற மனைவிக்குக் கணவன் துணைசெய்வது கடமை என்பது பண்டைத் தமிழர் கொள்கை ஆகும்.

தொகைநூல்கள் பெண்யானைக்கு ஆண்யானையும்; பெண்பருந்துக்கு ஆண் பருந்தும்; பெண்நாய்க்கு ஆண்நாயும்; பெண்புலிக்கு ஆண்புலியும் பசியாற்ற முனைவதை முறையே நற்.393; அகம்.3,21,112ஆம் பாடல்களில் பேசுகின்றன. ஈன்றவுடன் தாய்க்கு ஏற்படும் பசிமிகுதி; முதல் கன்றை ஈன்று; மூங்கிலைத் தின்ற பெண்யானையால் விளக்கம் பெறுகிறது. ஆண்யானை தடவிக்கொடுக்க; வாழை மிகுந்த குன்றின் புறத்தில் அது தூங்கியமை; வாழையையும் அது தின்றது என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் (அகநானூறு நித்திலக் கோவை, 2008. ப.64, பா.328).

இன்றும் மகப்பெற்ற தாய்க்குப் பிறர் பார்க்க உணவிட மாட்டார். மிகையுணவைப் பிறர் பார்த்தால் கண்படும்; தாயின் நலம் பாதிக்கும் என்ற நம்பிக்கை உளது.

ஊரில் விழா தொடங்க; ஒளிமங்கும் மழைக்காலத்து மாலையில் கட்டில் நிணக்குபவன் வேகம் கொள்ளக் காரணம் 'பெண்ஈற்று உற்றென' அமைவது புறம்.82இல் நோக்கத்தக்கது. மனைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைக்காகத் தொழிலை முடித்துக் கூலிபெற்று; அவளது பசிதீர்ப்பதற்கு வேகம் மிகுகிறது.

ஈன்றவளது உடல்நலம் தனிப்படக் கவனிக்க வேண்டியது எனும் கருத்தை வலியுறுத்த; 'பிள்ளப் பெத்த ஓடம்பும் மண்ணெடுத்த கெடங்கும் ஒன்னு' என்ற பழமொழி இன்றும் வழங்குகிறது. அதாவது கருவுயிர்த்த பெண்ணின் உடல் மண்ணைத் தோண்டி எடுத்த குழி போன்றது; அவளுக்கு ஊட்டச்சத்து மிகமிகத் தேவை என்பது பொருள்.

மகப்பெற்ற பெண்ணின் சமூக மதிப்பு

இளையவளாயினும் ஒரு மகவைப் பெற்றவுடன் 'முதுபெண்டு' எனப் பெருமை பெறுகிறாள் பெண். மகப்பேறால் ஏற்பட்ட திதலை (*stretch marks*) மங்கலத்தின்

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

அடையாளம் ஆனது. மங்கல நிகழ்வுகளில் பங்கேற்கும் தகுதி முதுபெண்டிர்க்கே உரித்தாகும்.

கருவுயிர்த்த மனைவியிடம்; 'மகப்பெற்றதால் நீ திதலை அல்குல் உடைய முதுபெண்டு ஆயினை' எனப் பெருமையோடு நற்.370இல் பேசுகிறான் தலைவன். அகம்.86இல் வதுவை நன்மணத்தின் போது; தலைக்கு மேல் தாங்கிய குடத்தோடு வட்டமான புதிய சுடுமண் கலங்களில் சடங்கிற்குரிய மங்கலப்பொருட்களை முதுபெண்டிரே ஏந்தி நின்றனர்.

ஆண்மகவின் தகுதியும் பெற்றவளின் தகுதியும்

'நாட்டார் வழக்காறுகள் சமூகச்சூழலில் வெளிப்படுத்தப்படுவன' (லூர்து.தே., மு.நா., 2000. ப.32-36) என்பதை ஆண்மகவைப் பெற்ற தாய் எய்திய சிறப்பால் அறிகிறோம். அகம்.86இல் புதல்வர்ப் பயந்த வாலிழை மகளிர் நால்வரே மணப்பெண்ணின் தலையில் நீருற்றினர். புதல்வனைப் பெற்ற தாய் 'குடிக்கு விளக்கு' (ஐங்.405) ஆகிறாள். எல்லா நலன்களும் பெற்ற 'நன்னராட்டி' எனும் புகழ்ச்சிக்குரியவள் என ந.மு.வேங்கட சாமி நாட்டாரும் ரா.வேங்கடாசலம் பிள்ளையும் சேர்ந்து எழுதிய உரை கூறுகிறது (அகநானூறு மணிமிடை பவளம், 2007. ப.153, பா.184). செவிலி ஆண்மகவு பெற்ற தன் மகளைப் 'புதல்வன் தாய்' என்று ஐங்.401-403, 405, 408, 409, 410ஆம் பாடல்களில் அழைக்கிறாள். பாட்டனின் பெயருக்குரியவன் என்ற தகுதி ஆண்மகவுக்கு உரித்தாக இருந்தது.

"முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற

புதல்வனை" (கலி.75);

"சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே" (நற்.40)

எனும் மேற்கோள்கள் காண்க.

பழக்க வழக்கங்கள் குழந்தையின் அணிகலன்கள்

புலிப்பல் தாலி, பொற்றாலி, பொற்றொடி, கிண்கிணி, தலையணி, காற்சதங்கை, அரைப்பொன்வடம், பவளவடம், தெய்வத்தின் படையாகிய மழு, வாள் ஆகியன கோத்து இடபம் பொறித்த கழுத்தணி, தலைமாலை ஆகிய அணிகலன்கள் குழந்தைகட்கு அணிவிக்கப்பட்டன.

புலிப்பல்தாலியைக் குறு.161ம்; பொலந்தொடியை அகம்.16ம்; பொற்றாலியை அகம்.54ம்; பொன் அணிகளை நற்.58ம்; கிண்கிணி அணிந்து தேரோட்டி விளையாடியமையை நற்.250ம், கலி.81ம்; தந்தை மார்பில் கிண்கிணியோடு ஏறி ஆடியமையை நற்.269ம்; காற்சதங்கை ஒலிக்க நடந்ததைக் கலி.80ம்; அரைப் பொன்வடம், பவளவடம், தெய்வத்தின் படையாகிய மழு, வாள் ஆகியன கோத்து இடபம் பொறித்த கழுத்தணி, தலைமாலை ஆகிய அணிகலன்களைக் கலி.85ம் பாடியுள்ளன.

மழு, இடபம், வாள், பொறித்த கழுத்தணி; தலைமாலை ஆகியவை இன்றைய வழக்காற்றில் இல்லை. பிற அனைத்தும் 'பிள்ளைப் பண்டம்' என்ற பெயரில் இன்றும் நடைமுறையில் உள. அரைப்பொன்வடம் என்பது இடுப்புக் கொடி எனும் அரைஞாண் கயிற்றின் மறுவடிவம் ஆவதால் இன்றைய இழைகட்டும் சடங்குடன் தொடர்புறுகிறது.

குளநீராடும் வழக்கம்

சம்பிரதாயங்கள் மரபு அடிப்படையில் நாட்டார் வழக்காறுகள் எனப் பெறுகின்றன (Simon J.Bronner, *Following Tradition*, 1998. P.16). புனிறு தீர்ந்து குடும்பம் முழுதும் குளநீராடி மகிழ்ந்தமை மதுரைக்காஞ்சியில் (அ.600-603) உளது. இதே செய்தி

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

காப்பியத்திலும் பதிவாகியுள்ளது (மணிமேகலை, 2013. துயில்எழுப்பிய காதை அ.75-76, ப.90).

மாற்றுக் கருத்து

"தடங்கோட்டு ஆமான் மடங்கல் மாநிரைக்
குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தெனத்
துஞ்சுபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி
கல்லென் சுற்றம் கைகவியாக் குறுகி
வீங்குசரை ஞெமுங்க வாங்கித் தீம்பால்
கல்லா வன்பறழ்க் கைந்நிறை பிழியும்" (நற்றிணை,

2007. ப.74, பா.57) எனும் பாடற்பகுதிக்கு நாராயணசாமி ஐயர் 'மந்தி கொடிய விலங்கிற்கு அஞ்சாமல்; பாலைப் பிழிந்து ஊட்டிப் பறழைக் காக்குமாறு நீயும் சுரநெறியில் சென்று பொருளிட்டிக் கொணர்ந்து இவளை மணந்து பாதுகாப்பாயாக' என உள்ளுறை விளக்கம் தருகிறார். ஆமான் தலைவிக்குரிய உவமம் எனின்; கன்றொடு இருப்பதாகக் காட்ட வேண்டிய தேவையென்ன எனக் காரணம் தேட வேண்டியுள்ளது. ஆமான் தூக்கக் கலக்கத்தில் இருப்பதும்; அதன் மடி பருத்துக் காணப்படுவதும் கருவுற்ற பெண்ணின் உடற்கூறில் காணப்படும் மாற்றங்களாம். ஆமானிடம் பாலைப் பீய்ச்சக் குரங்கு மடியைக் கசக்கிப் பிழியும் காரணம்; அது இன்னும் ஈனவில்லை என்பதே. பீய்ச்சிய பாலைக் குட்டிக் குரங்கின் கையில் சேர்ப்பது; ஈனுமுன் குட்டியின் கையை நிரப்புமளவு மிகச் சிறிதே சுரப்பு இருக்கும் என்பதாம். எனவே ஆமான் கருவுற்று இருப்பது தலைவி கருவுற்று இருப்பதைக் குறிக்கிறது.

குரங்கு தலைவனைக் குறிக்கிறது எனின்; குட்டியோடு வரவேண்டிய தேவை என்ன எனும் கேள்வி எழுகிறது. அதனால் அவ்வொப்புமையை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. குரங்குக்கூட்டம் ஊராரைக் குறிக்கிறது. அவர் தலைவியின் நடவடிக்கை பற்றி ஐயம் கொண்டு தமக்குள் அலர் தூற்றுகின்றனர்.

குரங்கு தன் கைகளால் கூட்டத்தின் ஆரவாரத்தை அடக்கிக் குட்டியுடன் ஆமான் அருகே செல்லும் நோக்கம் ஐயத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதே ஆகும். குரங்கு போல் ஊர்மக்கள் பொல்லாதவர். சிங்கம் இருக்கும் காட்டில் ஆமானுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாதது போல்; வேற்று வரைவு எனும் ஆபத்துத் தலைவிக்கு உள்ளது. இவ்வாறு கருவுற்ற பெண்ணிடம் தோன்றும் உடற்கூறு மாறுபாடுகளை ஆமானின் மேலேற்றி நாகரிகமாகப் பாடியுள்ளார் புலவர். திட்டவட்டமாகக் கருவுற்று இருப்பதன் அடையாளம் மார்பகச் சுரப்பு என்ற அறிவியல் உண்மை பாடலில் நயமாக இடம் பெற்றுள்ளது. (*Breast and Nipple Discharge: What It Could Mean* [Breast and Nipple Discharge: What It Could Mean](#)).

முடிவுரை

தம் வயிற்றில் கரு உருவாக மகளிர் முருகனிடம் வேண்டி நேர்ந்து கொண்டனர். மார்பகம் பருத்துத் திண்மையுறுவதும் சுரப்பும், வயிற்றுப்பகுதியில் தளர்வும் கொண்டு கருவுற்றதை உறுதி செய்தனர். மிகவும் கவனத்துடன் கையாள வேண்டியது முதல் மகப்பேறு எனும் விழிப்புணர்வு அன்றும் இருந்தது; அதற்காக வழிபாடு செய்தனர். கருவைச் சிதைப்பது கொடுமை என்ற கொள்கை நிலவியது. மனைவி மகப்பெற்றால் கணவன் துணைநிற்பது கடமை ஆயிற்று. மகப்பேறு நிகழும் இல்லத்தில் கிருமித் தாக்கத்தைத் தவிர்க்க ஐயவி அரைத்துப் பூசினர். மகப்பெற்ற பெண்ணின் படுக்கை குறித்து அக்கறை கொண்டனர். 'கடுஞ்சூல்' தலைச்சூலையும் 'வயவு' கர்ப்பகாலச் சோர்வையும் 'புனிறு' ஈன்றணிமைக் காலத்தையும் 'பொய்த்தல்' சிறுவர் விளையாட்டையும் குறித்தன. இன்று போலவே அன்றும் ஈன்ற பின் முதல் தலைமுழுக்குச் சிறப்புப் பெற்றது. புனிறு நீங்கிய பின்னும் தொடர்ந்து பாலூட்ட வற்புறுத்தினர். ஒரு மகவைப் பெற்றவுடன் பெண் 'முதுபெண்டு' எனும் பெருமை பெறுகிறாள். மங்கல நிகழ்வுகளில் பங்கேற்கும் தகுதி திதலை உடைய முதுபெண்டிர்க்கே உரித்து. பாட்டன் பெயருக்குரியவன் என்ற பெருமை ஆண் குழந்தைக்குரியது. புதல்வனைப் பெற்ற தாய் தனிச்சிறப்புக்கு உரியவள். தெய்வத்தின் படைகள் மகவின் கழுத்தில் காப்பாகச் சூட்டப்பட்டது. இன்றைய இழைகட்டும் சடங்கின் வேராக

தொகையிலக்கியத்தில் மகப்பேறு தொடர்பான நாட்டார் வழக்காறுகள்

அரைப்பொன்வடம் எனும் அணிகலன் அமைகிறது. புனிறு தீர்ந்தபின் குடும்பத்தோடு குளநீராடி மகிழ்ந்தனர். ஐயவி அரைத்துப் பூசும் வழக்கம் இன்றில்லை.

REFERENCES

Aingurunooru, (2009). Chennai: kazhaka veliyeedu

Akanaanooru kalirriyaanai nirai, (2009). Chennai: kazhaka veliyeedu

Akanaanooru manimidai pavalam, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Akanaanooru niththilak kovai , (2008). Chennai: kazhaka veliyeedu

Kaliththokai, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Kurunthokai, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Breast and Nipple Discharge: What It Could Mean [Breast and Nipple Discharge: What It Could Mean](#).healthline Parenthood [Diastasis Recti: Symptoms, Treatment, Prevention, and More](#)

Loorthu,T., Naattaar Vazhakkarriyal- chila adippadaikal, (2000). Paalayamkottai: Folklore Resources and Research Centre, St. Xavious College. [Untitled](#)

Manimekalai, (2013). Chennai: U.Ve.Saminaathaiyyar noolakam

Narrinai, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Paripaadal, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Paththuppaattu part i, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Paththuppaattu part ii, (2008). Chennai: kazhaka veliyeedu

Puranaanooru part i, (2007). Chennai: kazhaka veliyeedu

Simon J.Bronner, Following Tradition, (1998). Logan, Utah: Utah State University Press [Following Tradition](#)